

Hồi 34

Chạm Trán Bên Ngoài Ngọc Giác Đài

Ngọc Giác đài nằm về phía tây, cách Thành Nam chừng mười dặm. Nơi đây, vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế, các chư hầu dùng làm chỗ để đóng quân mỗi khi về triều kiến Thiên tử.

Vì lẽ đó, Ngọc Giác đài có cái địa thế của nơi quần long tụ hội. Có núi cao hiểm trở, có vực sâu muôn trượng, là nơi bố trí quân đội rất tốt.

Càng đến gần ngày võ lâm đại hội thì khách giang hồ tụ hội về đây càng đông, khí thế chẳng kém gì năm xưa các chư hầu hội quân. Những khách điếm, tửu quán được dựng lên, đa phần là do bọn tay chân của Ngũ Kiếm Kỳ môn làm chủ. Bọn Tạ Tam Cô, Xú Hòa Thượng cũng biết như thế nhưng giữa thời buổi giang hồ nhiễu loạn như thế này, chẳng thể tìm đâu ra một nhà trọ đằng hoàng.

Từ lúc Ngạo Thiên không từ mà biệt ở lầu tranh của họ Hoàng, cả nhóm bốn người lên đường xuôi nam, vừa đi vừa nghe ngóng tin tức giang hồ cũng như tin tức của Ngạo Thiên.

Lão Xú Hòa Thượng nốc một ngụm rượu rồi khề khà nói:

- Quái lạ! Thằng nhãi Ngạo Thiên không biết là biến đi đâu mà chẳng thấy tăm hơi gì.

Tuyết Từ thần sắc kém vui, lo lắng nói:

- Tiền bối thử nghĩ xem... Có khi nào Ngạo Thiên ca ca đã rơi vào tay địch không?

- Hắn ta võ công cái thế, làm gì có kẻ nào bắt được hắn ta chứ?

Lão nói như thế nhưng trong lòng cũng không mấy yên tâm. Tạ Tam Cô lên tiếng:

- Các người lo gì không gặp được hắn. Võ lâm đại hội sắp tới, thế nào hắn ta cũng đến.

- Lão phu chỉ ngại hắn là người tính khí quật cường, đứng ra làm chuyện hồ đồ thì nguy mất.

Lão vừa nói tới đó thì đã nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa xôn xao. Đi vào là Chu Tiểu Mạn và Điều Ông - Tẩu Bà. Như thường lệ, đôi quái kiệt ấy đi tới đâu thì khói thuốc lớn vờn đến đấy làm không ai là không khó chịu.

Chu Tiểu Mạn vừa vào quán đã nắm ngay tên tiểu nhị hỏi:

- Người có trông thấy một thiếu niên lưng gù, cưỡi con ngựa Huyết Hoa đi qua đây không?

- Dạ, tiểu nhân không thấy.

Nàng buông tên tiểu nhị ra, chọn một bàn cùng với hai tên thủ hạ quái đản, Điều Ông - Tẩu Bà ngồi xuống. Sau khi gọi thức ăn xong, nàng hỏi Điều Ông - Tẩu Bà:

- Các người nghĩ xem Âu Dương đại ca có thể đi đâu được chứ?

Tẩu Bà phun khói thuốc trong miệng ra nói:

- Lão nô nghĩ hắn ta nhất định sẽ xuất hiện ở Ngọc Giác đài này.

- Người nói bằng thừa. Ta không biết thế sao? Điều cần thiết là phải gặp Ngạo Thiên ca trước khi diễn ra đại hội kìa. Với bản tính cao ngạo của Ngạo Thiên ca ca, huynh ấy chắc chắn sẽ có hành động, không khéo lại rước họa vào thân.

Bên này, Tuyết Từ nghe thiếu nữ mặc võ phục nói về Ngạo Thiên như nói về một người chí thân khiến nàng không nhịn được liền lên tiếng hỏi:

- Có phải là cô nương đang muốn tìm Âu Dương Ngạo Thiên?

Tiểu Mạn nghe có người hỏi như thế thì vui mừng khôn xiết, nàng có ngờ đâu, chính đối phương cũng tha thiết muốn được gặp Ngạo Thiên không kém gì nàng. Tiểu Mạn vó ngay lấy Tuyết Từ, hỏi:

- Tiểu muội đúng là đang muốn đi tìm Âu Dương đại ca. Tỷ tỷ có biết hiện giờ người đang ở đâu không, làm ơn chỉ giúp cho tiểu muội.

- Cô nương là gì của Âu Dương Ngạo Thiên?

- Cái đó...

Tiểu Mạn vẫn còn đang ngập ngừng thì Tẩu Bà đã nhanh miệng nói:

- Hắn chính là vị hôn phu của tiểu thư nhà ta.

Tuyết Từ nghe xong mấy câu đó thì tâm thần rung động, mặt mày xám ngoét không sao kềm chế được. Tiểu Mạn là một cô gái thông minh đỉnh ngộ nên nhìn thấy thần sắc đối phương như thế thì đã biết ngay sự tình.

Xú Hòa Thượng nghe nói vậy không nhịn được vọt miệng hỏi:

- Tiểu cô nương đính hôn với thằng nhãi Ngạo Thiên tự bao giờ?

Tiểu Mạn đổi giọng lạnh nhạt:

- Hòa thượng là gì của Ngạo Thiên ca ca?
- Lão phu...

Xú Hòa Thượng cứng miệng không làm sao trả lời được. Tuy lão và Ngạo Thiên đã có chút ân tình nhưng mãi đến bây giờ, giữa họ vẫn không có danh phận gì.

Tạ Tam Cô đột ngột lên tiếng:

- Tiểu cô nương là gì của Dược Thánh Chu Bồ Công?
- Ô! Hóa ra bà cũng biết đến danh tính của nội tổ tôi.

Tiểu Mạn xưa nay vốn chẳng xem ai ra gì, nàng ngang ngược, chỉ sợ có mỗi một mình ông nội, cho nên ngày hôm nay gặp bọn Tạ Tam Cô đều là bậc trưởng thượng nhưng nàng vẫn cứ ăn nói bằng giọng chằng kiềng dè gì.

Tạ Tam Cô tiếp:

- Hóa ra, cô nương là cháu nội của Dược Thánh?
- Làm sao lão bà biết được?
- Trên giang hồ, ai mà không biết danh tiếng của Điều Ông - Tẩu Bà?

Hai tên đó nghe Tạ Tam Cô nói như thế thì ra chiều đắc ý lắm. Họ vốn chẳng phải là anh em mà cũng không phải là vợ chồng, tình cờ gặp nhau, cảm thấy hợp ý liền kết thành một đôi tung hoành giang hồ, gây không ít nợ máu. Cách đây mười mấy năm, hai tên bị đại địch truy sát, vừa trúng độc vừa trúng thương, tưởng đâu không thể sống nổi nữa. May mắn là chúng gặp được Dược Thánh, nhờ ông ta ra tay cứu chữa mà giữ được mạng sống. Từ đó, hai tên quái kiệt tôn Dược Thánh làm chủ nhân, nguyện suốt đời hầu hạ ông ta.

Nói đến đây thì ngoài cửa có thêm một người xuất hiện. Lão liếc mắt nhìn thấy Chu Tiểu Mạn nhưng giả vờ như không quen biết. Lão hướng về phía đám người họ Tạ, vòng tay thi lễ:

- Xin chào chư vị, gặp nhau ở đây thật là may quá.

Xú Hòa Thượng vốn vãi đứng lên kéo tay họ Hoàng:

- Hoàng lão huynh! Tiểu đệ đang buồn chết vì không có người cùng uống rượu đây.
- Được lắm. Vậy Hoàng mỗ xin được tiếp huynh vài chén.

Tuyết Từ thấy họ Hoàng cũng vui mừng hỏi:

- Hoàng tiền bối, chẳng hay người có gặp được Ngạo Thiên ca ca hay không?
- Cách đây mấy ngày, lão phu có nói chuyện với Ngạo Thiên đệ, từ đó đến giờ không nghe được tin tức gì của hắn nữa.
- Tiền bối có biết huynh ấy có đến đại hội võ lâm hay không?
- Ngũ đệ nhất định sẽ đến.
- Huynh ấy... Dự định sẽ làm gì trong kỳ đại hội võ lâm này, tiền bối có biết không?
- Lão phu biết tất cả mọi người đều lo lắng cho ngũ đệ. Nhưng hắn là cát nhân thiên tướng tất có thiên tượng, mấy lần gặp nạn đều không chết mà còn gặp cơ duyên. Chúng ta cứ mặc kệ hắn ta hành động, coi như là phó thác cho trời.

Bên này, Chu Tiểu Mạn đứng lên hướng về phía Hoàng Nhạn Ca, hành lễ:

- Tiểu muội là Chu Tiểu Mạn, xin hỏi lão huynh có phải là nhị sư huynh của Âu Dương đại ca?

Xét về tuổi tác, Tiểu Mạn chỉ đáng hàng con cháu của Hoàng Nhạn Ca, nhưng nàng xem mình là thê tử của Âu Dương Ngạo Thiên nên mới xưng hô như thế. Tuyết Từ biết, mọi người đều biết, Khương Ninh Bảo thì thích thú ra mặt, chỉ có một mình Tuyết Từ là đau khổ.

Họ Hoàng đứng lên đáp lễ rồi nói:

- Lão phu đây đúng là nhị sư huynh của Ngạo Thiên, cô nương làm sao biết được?
- Tiểu muội có lần được nghe Ngạo Thiên ca ca nói mình có một người sư huynh họ Hoàng.

Tiểu Mạn là cô gái lém lỉnh pha chút giảo hoạt, lần này cô cố tình tỏ vẻ thân thiết với Ngạo Thiên, chủ yếu là muốn đánh vào Tuyết Từ. Quả nhiên, Tuyết Từ buồn bã vô cùng.

Họ Hoàng hỏi:

- Lão cô biết một người họ Chu, hiệu là Dược Thánh, chẳng hay cô nương...
- Chính là nội tổ của tiểu muội.
- Ôi! Thế thì may cho lão phu quá.

Họ Hoàng giả vờ mừng rỡ kêu lên, chứ thật ra lão đã biết lai lịch của cô gái họ Chu này. Không những thế, lão còn biết nội tình giữa nàng và Ngạo Thiên.

Tiểu Mạn nghe lão nói thế thì có phần ngạc nhiên:

- Hoàng nhị ca nói như thế là có ý gì?

- Cô nương là cháu nội của Dược Thánh, chắc cũng được học qua một chút nghề thuốc?
- Tiểu muội đối với nghề thuốc của nội tổ cũng học được bảy, tám phần.
- Lão phu có một người bạn bị bệnh điên, chẳng hay có thể nhờ Chu cô nương...
- Tiểu muội cần phải gặp người bệnh đã.
- Lão phu làm phiền Chu cô nương quá bộ một chuyến.
- Không hề gì, nhưng tiểu muội cũng có điều kiện.
- Chu cô nương, xin cứ nói!
- Tiểu muội muốn Hoàng nhị ca từ nay xem tiểu muội như em, đối xử với tiểu muội giống như đối với Ngạo Thiên ca ca vậy.

Tiểu Mạn quả làm một cô gái lém lỉnh hơn người. Nàng không chỉ đánh gục Tuyết Từ mà còn nhanh chóng lấy lòng họ Hoàng. Quả nhiên, Hoàng Nhan Ca thích chí cất giọng cười sáng khoái:

- Ha... Ha... Được thế thì còn gì bằng? Chu tiểu muội, lão huynh gọi như thế có được không?

Tiểu Mạn giả vờ e lệ đáp:

- Tạ ơn nhị ca. Chúng ta lên đường bây giờ được chưa?

Họ Hoàng quay sang bọn Xú Hòa Thượng nói:

- Ở gần đây, lão phu có thuê một ngôi nhà dùng để ở tạm. Xin mời chư vị cùng đến đó nghỉ ngơi chờ ngày khai mạc đại hội võ lâm.

Xú Hòa Thượng vui vẻ đồng ý ngay. Tạ Tam Cô còn ngần ngừ chưa đi thì Tuyết Từ đã nói:

- Tiểu nữ cảm tạ tấm thịnh tình của tiền bối, nhưng gia phụ đã hẹn gặp nhau ở đây, tiểu nữ phải ở đây chờ gia phụ.

- Chúng ta có thể gửi tin nhắn cho Tạ nhị hiệp.

Họ Hoàng có lòng mời thật nhưng Tuyết Từ đã quá ngán ngấm cô nàng dẻo miệng Chu Tiểu Mạn nên quyết liệt từ chối.

Bên ngoài, lại có mấy tiếng người xông xáo rồi tiếp đó là hai lá huyết kỳ bay xẹt vào, cắm ngay trên cột. Cánh cờ rung lên bần bật, sáu chữ bá đạo "Thuận thì sống, nghịch thì chết" xuất hiện với vẻ khủng bố thường lệ của nó.

Tạ Tam Cô tái mặt quát lên:

- Kề nào?

Chỉ nghe tiếng người vọng vào mà không thấy mặt:

- Tạ Tam Cô và Xú Hòa Thượng. Hai người hãy nhận lấy kỳ lệnh, hẹn trong ba ngày phải đến đầu thân bốn phái. Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!

Mọi người ai cũng chết lặng, chỉ duy nhất có cô gái họ Chu là chẳng biết hay dở phát lên tiếng cười nhạt:

- Hừ! Đã không dám lộ mặt ra thì nói gì đến chuyện sống chết?

Vừa dứt lời thì cây ngân tiêu trong tay Tiểu Mạn vung lên lập tức cuốn hai lá cờ, nháy mắt đã nằm gọn trong tay nàng. Chu Tiểu Mạn thản nhiên xé cờ ném xuống đất, giọng khinh bỉ:

- Bốn cô nương nhổ vào Thuận Thiên giáo!

- Thật là to gan!

Bóng người xẹt vào nhanh như điện chớp. Tứ Đại Linh Vương bước vào, dẫn đầu là Thiên Thủy Thần Vương xuất hiện với vẻ mặt hầm hầm. Tuy nhiên, vừa nhìn thấy mặt Chu Tiểu Mạn thì lão tái mặt:

- Té ra là ngươi?

Tiểu Mạn chu môi nói móc:

- Ngươi vẫn chưa vỡ mạch máu ra mà chết sao?

Thiên Thủy Thần Vương giận đến mức miệng phun ra khói, nhưng lão nhớ đến lời huấn thị của giáo chủ nên không dám làm càn. Lão cố vớt vát sĩ diện bằng lời nói:

- Tiểu cô nương! Bốn giáo chủ đã có lời dặn trước nên lão phu không tiện tranh chấp với cô nương, xin cô nương đừng ép lão phu quá.

- Nếu không thì lão làm gì được ta nào?

Chu Tiểu Mạn từ xưa đến nay vốn coi trời bằng vung, hôm nay đứng trước mặt Hoàng Nhạn Ca, nàng muốn chứng tỏ một chút oai phong nên càng làm già.

Bọn Tứ Đại Linh Vương bốn tên đã tức giận đến cực điểm, nhưng vì có lời huấn thị trước nên đành nhẫn nhịn, không dám phát tác:

- Tiểu cô nương! Tốt nhất là không nên xen vào chuyện của bốn giáo.

- Ta cứ xen vào thì người làm gì được ta nào?

Thiên Thủy Thần Vương biết nếu còn đôi co thêm với con bé ngang ngạnh này thì lão chỉ có từ thua đến thua mà thôi nên lão bỏ mặc họ Chu, quay sang Tạ Tam Cô. Lão lấy ra hai cây lệnh kỳ khác ném lên bàn:

- Tạ Tam Cô! Xú Hòa Thượng! Hai người hãy nhận lệnh kỳ đi!

Lão Xú Hòa Thượng vẫn tính nóng nảy liền gầm lên:

- Lão phu nhổ toẹt vào Thuận Thiên giáo các người.

Tiểu Mạn nghe lão phát ra lời hạp ý nghĩ của mình, liền thích chí reo lên:

- Nói hay lắm! Nói hay lắm... Thuận Thiên giáo là cái thá gì chứ?

Dứt lời, nàng lại ăn quen, vung roi lên định thu cờ. Thiên Thủy Thần Vương gầm lên:

- Người muốn chết?

Lão đẩy ra một luồng lực đạo nhằm vào bả vai Chu Tiểu Mạn đánh tới. Vốn biết Tiểu Mạn võ nghệ chỉ ở mức bình thường, sợ dĩ nàng ngông nghênh không coi ai ra gì là vì ỷ vào chút tài vật chân truyền từ Dược Thánh. Lần này, bị tấn công bất ngờ, nàng chẳng kịp trở tay ném độc, may sao đã có hai con đười ươi (theo như lời nàng gọi) là Điều Ông - Tẩu Bà hờm sẵn từ phía sau.

Hai chiếc điều cày một cái nhắm tay, một cái nhắm đầu Thiên Thủy Thần Vương đập xuống cùng lúc với tiếng thét chói tai:

- Chớ hại chủ ta!

Thiên Thủy Thần Vương nhắm tình thế không xong vội nhảy lùi lại tránh. Nếu lão cố tình đánh trúng Tiểu Mạn thì e rằng lão sẽ vỡ sọ dưới tẩu của Điều Ông - Tẩu Bà.

Tiểu Mạn thoát khỏi độc thủ của đối phương trong gang tấc thì vừa sợ vừa giận, nàng thét lên:

[thiếu các trang từ 183- 186 quyển 5].

nhất của Thuận Thiên giáo kể từ khi chúng nhập quan đến nay.

Tên chủ quán bước tới nhăn nhó đòi tiền bồi thường, Tiểu Mạn móc ra mấy lượng bạc ném cho hắn. Tuyệt Từ thấy thế cũng lấy một số bạc cho thêm. Hóa ra tên chủ quán gặp họa thành phúc.

Họ Hoàng hướng về phía Tạ Tam Cô nói:

- Các vị cũng không nên ở lại đây nữa. Giờ phút này, chúng ta cần phải hợp lực chống lại kẻ thù.

Tạ Tam Cô đồng ý:

- Hoàng huynh nói đúng lắm. Từ nhi! Con hãy để lại ám hiệu cho cha ngươi, rồi chúng ta đi với Hoàng lão huynh.

Tuyệt Từ miễn cưỡng làm theo lời của Tạ Tam Cô. Chu Tiểu Mạn bước tới nắm lấy tay họ Hoàng ra chiều thân mật:

- Hoàng nhị ca lúc này sử dụng bộ pháp gì mà lợi hại thế?

- À... à... Đó chỉ là một chút tài vật của lão huynh, so với Ngạo Thiên ca ca của muội thì còn kém xa lắm.

Tiểu Mạn mỉm cười đầy vẻ sung sướng.

- o O o -